

Si tu i jo ens perdéssim demà l'un a l'altre

(una fotografia de l'11 de setembre)

de Davide Carnevali

Traducció d'Albert Arribas

I. Arquetips de la infància: l'absència del pare

*La agafa l' de la mà, com una mare agafa de la mà
el seu fill. Als seus peus, un llençol.*

*Darrere d'ells, una finestra s'obre pel vent. A fora la finestra
cau un cos.*

*La posa una mà sobre els ulls de l' . Se sent el soroll
d'un avió.*

A fora la finestra cau una fulla.

II. Teràpia de grup per afrontar el sentiment de pèrdua

L' i la es balancegen a l'ampit de la finestra. Cada cop que s'aboquen a l'exterior són a punt de caure. A sota seu hi ha el buit.

El meu somni recurrent és el següent: camino pel marge de la vorera fins que, sense una raó concreta, o millor dit, per una raó banal, banalíssima, ensopego i caic, però quan caic no caic a l'asfalt, caic en un precipici que sembla que no s'acaba mai, i mentre caic penso en la raó per la qual he ensopegat, que és banal, banalíssima.

El meu somni recurrent és la següent: estic fugint però no aconsegueixo córrer, o millor dit, aconsegueixo córrer però el meu pas és lent, lentíssim, perquè em pesen les cames, em pesa tot el cos, un vent fort bufa en direcció contrària, i l'aire oposa una enorme resistència al meu cos, una resistència antinatural.

La meva por més gran és la següent: quan em trobo en un lloc situat a gran altura, i a sota meu la terra és lluny i al meu davant l'espai està lliure, tinc por de caure, o millor dit, no tinc por de caure, tinc por de llançar-me voluntàriament al buit.

La meva por més gran és la següent: no m'ha sabut explicar mai ningú com s'ho fan els avions per volar, jo no hi entenc gens, d'aerodinàmica, i continuo trobant antinatural que l'home pugui volar.

La meva recança més gran és la següent: una vegada vaig anar de vacances a una gran ciutat plena de gratacels i no tenia la càmera de fer fotos, o millor dit, la tenia però s'havia trencat. Havia caigut a terra just després de baixar de l'avió. No recordo gairebé res d'aquelles vacances. És natural.

La meva recança més gran és la següent: haver-te perdut.

L' i la tanquen la finestra.

Fa un dia de sol esplèndid.

III. Allò natural i allò antinatural

La finestra s'obre pel vent. L' va a tancar la finestra.

L' surt.

La finestra es torna a obrir.

Entra l' i va a tancar la finestra. L' surt.

La finestra es torna a obrir.

Entra l' i va a tancar la finestra. L' surt.

La finestra es torna a obrir.

Entra l' i va a tancar la finestra. La finestra es torna a obrir.

L' surt per la finestra.

La s'aboca a l'ampit de la finestra. Del cel cauen objectes.

La comença a fer fotografies dels objectes que cauen, a través de la finestra, utilitzant la finestra de marc.

L' està cansat. Li costa respirar.

El joc de la finestra pot continuar tant com es vulgui.

IV. Algunes lleis de l'aerodinàmica

L' i la s'alternen. Escriuen en els vidres de la finestra, com en una pissarra.

- La llei de gravitació universal elaborada per Newton sosté que dos cossos, respectivament de massa m_1 i m_2 , s'atrauen amb una força d'intensitat directament proporcional al producte de les masses i inversament proporcional al quadrat de la distància que els separa. Aquesta força té una direcció paral·lela a la recta que uneix els baricentres dels cossos considerats. Per tant:

$$\vec{F}_{21} = \frac{Gm_1m_2}{|\vec{r}_2 - \vec{r}_1|^3}(\vec{r}_2 - \vec{r}_1) = \frac{Gm_1m_2}{|\vec{r}_{21}|^2}\hat{r}_{21}$$

- on F_{21} és la força amb què l'objecte 1 és atret per l'objecte 2; G és la constant de gravitació universal, que equival aproximadament a $6,67 \times 10^{-11} \text{ Nm}^2 \text{ kg}^{-2}$; m_1 i m_2 són les masses dels dos cossos, i r_1 i r_2 són els vectors posició de les masses.
- La llei general de la caiguda lliure sosté que els cossos, en caure verticalment cap a la superfície terrestre, experimenten una acceleració calculable com a:

$$\mathbf{F}(\mathbf{r}) = -\frac{Gm_g M}{r^2}\hat{\mathbf{r}}$$

- on G és la constant de gravitació universal; M és la massa de la Terra; mg és la massa de l'objecte que experimenta la força gravitatòria; r és la distància del cos respecte al centre de la Terra.
- Però en el buit, és a dir, en absència de matèria en un volum d'espai, els cossos cauen tots amb la mateixa acceleració, independentment de llur massa.
- Una fulla i un home, per exemple, si es deixessin caure exactament en el mateix moment des del marge d'un precipici que descendís en el buit, tocarien el fons del precipici exactament en el mateix moment.
- No hi ha diferència entre cos i cos.
- És un principi molt senzill.

Silenci.

- Tot i així el buit no és experimentable a la natura.
- És reproduïble només artificialment.
- És una cosa extremadament antinatural.

A fora la finestra, cau un llençol.

Després cau una pluja de fulles, que cobreix el llençol.

V. La reificació del cos en la societat global

Fosc sobre l' . Llum sobre la .
Silenci.

Fosc sobre la . Llum sobre l' .
Silenci.

Fosc sobre l' . Llum sobre la .
Silenci.

Fosc sobre la . Llum sobre l' .
Silenci.

Fosc sobre l' . Llum sobre la .
Silenci.

Fosc sobre la . Llum sobre l' .
Silenci.

Fosc sobre l' . Llum sobre la .
Silenci.

Fosc sobre la . Llum sobre l' .
Silenci.

Fosc sobre l' . Llum sobre la . Al lloc de la hi ha
una càmera de fer fotos.

Silenci.

Fosc sobre la . Llum sobre l' . Al lloc de l' hi ha
una fotografia. Silenci.

Fosc sobre l' . Llum sobre la . Al lloc de la hi ha
una fulla. Silenci.

Fosc sobre la . Llum sobre l' . Al lloc de l' hi ha
un avió en miniatura. Silenci.

Fosc sobre l' . Llum sobre la . Al lloc de la hi ha una pluja de fulles.

Silenci.

Llum també sobre l' . Al lloc de l' hi ha la finestra.

Silenci.

Queden en la llum la finestra d'una banda i la pluja de fulles de l'altra, allunyades entre si. L' i la en canvi són a la foscor. Només se sent la seva respiració.

El joc de les substitucions pot continuar tant com es vulgui.

VI. La limitació de la idea de política segons Hanif Kureishi

Dos cossos fan l'amor en un soterrani i recreen el món en la seva totalitat.

VII. Dixi inherent i interpretació de la imatge

Al voltant de la hi ha llum.

Allunyat de la , l' s'ha quedat en l'ombra.

A casa de la meua mare s'han conservat els retrats de família. Quan era petita m'atreien les fotografies d'un home que no havia conegut mai. Jo li preguntava a la meua mare: «Mamà, però aquest senyor sempre ha viscut aquí?». I cada vegada la meua mare m'explicava la mateixa història, la història de com el meu pare havia

construït aquella casa amb les seves pròpies mans, i que el meu pare era part d'aquella casa, i que es quedaria en aquella casa per sempre més. La idea era bonica i la història emocionant. Però la meua mare no entenia que quan jo deia «aquí», no em referia a aquella casa. Quan jo deia «aquí», em referia a la fotografia.

La finestra s'obre pel vent.

A fora la finestra fa un dia de sol esplèndid.

Se senten, cada cop més clarament, sorolls d'objectes caient del cel.

VIII. La belleza es tu cabeza

L' i la passen corrents a través de la finestra. De tant en tant se sent el soroll d'un avió que passa sobre els seus caps. S'alternen.

- la proporció de les formes
- l'harmonia de les línies
- la profunditat dels camps
- el contrast, aquest contrast
- entre primer pla i segon pla

- l'absència
- d'espai
- de temps
- la mesura del moment precís en què el que és animat perd l'ànima i n'adquireix una altra, la mesura del moment precís en què es fa impossible entendre si el cos és viu o no

- el cos del subjecte
- qui és?
- per què es troba aquí, en aquest moment?
- què vol dir «aquí»?
- i quan és «aquest moment»?

- el pas
- del món real
- fora del marc
- al món ideal
- en el seu interior

- amb què es mesura la bellesa d'una fotografia?

- amb el que mostra
- o amb la seva voluntat d'amagar?
- amb el que queda tancat a l'interior
- o amb el que queda exclòs a l'exterior?
- amb la capacitat de fer d'una imatge el món en la seva totalitat
- o amb la capacitat de fer imaginar la totalitat del món que no està comprès en aquella imatge?

- què és una fotografia al cap i a la fi
- sinó la mesura d'una absència?

La corredissa s'atura quan l' ensopega i cau. Sobre el seu cap passa un avió en miniatura. L' es queda a terra.

La li fa una foto.

Cau un llençol i cobreix el cos de l' .

IX. La limitació de la idea de política segons Hanif Kureishi (2)

Fosc.

Dos cossos fan l'amor en un soterrani i recreen el món en la seva totalitat. Llum.

Un dels dos cossos és el de la . L'altre està cobert amb un llençol.

X. Iconofilia i interpretació de la imatge

Al voltant de l' hi ha llum.

Allunyada de l' , la s'ha quedat en l'ombra.

Quan era petit, la bossa de la meua mare estava plena de fotografies. Fotografies dels avis, del pare, i fins i tot una foto meua. Jo no entenia per què tenia a la butxaca i no a la tauleta de nit totes aquelles fotografies. «Mamà, per què vols totes aquestes fotografies si sempre les tens aquí tancades?», li preguntava. I ella em responia que gràcies a les fotografies no trobava a faltar les persones que estimava. La meua era una foto de quan vaig néixer, jo no m'havia vist mai així de petit abans, i no trobava cap semblança entre aquell nadó i jo. De manera que un dia li vaig dir: «Mamà, em sembla que no trobes a faltar la persona equivocada».

Se sent el soroll d'una finestra que s'obre pel vent. Tot i així, la finestra es queda tancada.

XI. El consum d'imatges en la societat global

Fosc sobre una fotografia de l' . Llum sobre una fotografia de la .

Silenci.

Fosc sobre una fotografia de la . Llum sobre una fotografia de l' .

Silenci.

Fosc sobre una fotografia de l' . Llum sobre una fotografia de la .

Silenci.

Fosc sobre una fotografia de la . Llum sobre una fotografia de l' .

Silenci.

Fosc sobre una fotografia de l' . Llum sobre una fotografia de la .

Silenci.

Fosc sobre una fotografia de la . Llum sobre una fotografia de l' .

Silenci.

Fosc sobre una fotografia de l' . Llum sobre una fotografia de la .

Silenci.

Fosc sobre una fotografia de la . Llum sobre una fotografia de l' .

Silenci.

Fosc sobre una fotografia de l' . Llum sobre una fotografia de la .

Silenci.

*Fosc sobre una fotografia de la . Llum sobre una fotografia de l' .
Silenci.*

*Fosc sobre una fotografia de l' . Llum sobre la fotografia d'una càmera de fer fotos.
Silenci.*

*Fosc sobre la fotografia d'una càmera de fer fotos. Llum sobre la fotografia d'una fotografia.
Silenci.*

*Fosc sobre la fotografia d'una fotografia. Llum sobre la fotografia d'una fulla.
Silenci.*

*Fosc sobre la fotografia d'una fulla. Llum sobre la fotografia d'un avió en miniatura.
Silenci.*

*Fosc sobre la fotografia d'un avió en miniatura. Llum sobre la fotografia d'una pluja de fulles.
Silenci.*

*Fosc sobre la fotografia d'una pluja de fulles. Llum sobre la fotografia d'una finestra.
Silenci.*

*Fosc sobre la fotografia d'una finestra. Llum sobre una fotografia de la .
Silenci.*

*Fosc sobre una fotografia de la . Llum sobre una fotografia de l' .
Silenci.*

*Fosc sobre una fotografia de l' . Llum sobre una fotografia de la .
Silenci.*

Fosc sobre una fotografia de la . Llum sobre l' .
Silenci.

Fosc sobre una fotografia de l' . Llum sobre la .
Silenci.

L' i la estan il·luminats, l'un al costat de l'altre,
però allunyats entre si.

El joc de les substitucions pot continuar tant com es vulgui.

XII. El fracàs de la teràpia de grup per afrontar el sentiment de pèrdua

L' i la són l'un al costat de l'altre, però no es veuen.

Si jo et perdo demà
el nostre món imaginat
quedarà tancat
dins del marc
d'una fotografia,
cada dia
la mateixa imatge,
cada dia,
i dia rere dia
la meua mirada consumirà
la imatge de tu,
fins que no quedi
ni el teu cos,
ni la imatge del teu cos,
ni el seu record,

sinó només la marca
de la seva absència.

L' i la s'apropen l'un a l'altre, cada cop més, cada cop amb més força. Els dos cossos s'atrauen amb una força d'intensitat directament proporcional al producte de les masses i inversament proporcional al quadrat de la distància que els separa. Aquesta força té la direcció paral·lela a la línia que uneix els baricentres dels cossos desitjats.

XIII. La limitació de la idea de política segons Hanif Kureishi (3)

*Dos cossos fan l'amor en un soterrani. Llum.
Cap dels cossos no és present, ambdós cossos són només imaginats. És el món en la seva totalitat.*

XIV. El món en la seva totalitat

L' i la miren els seus cossos imaginats.

Dos cossos fan l'amor en un soterrani. Si aconsegueixes imaginar els dos cossos l'un sobre l'altre, l'un dintre l'altre, la manera en què es mouen, la forma que prenen, si aconsegueixes imaginar-los, si aconsegueixes fer de la imaginació una finestra al món, aleshores has recreat el món en la seva totalitat.

Però si en canvi els veus, si veus amb els teus propis ulls aquests dos cossos, l'un sobre l'altre, l'un dintre l'altre, si mires deliberadament aquests dos cossos, la manera en què es mouen, la forma que prenen, si els veus, aleshores el món que has creat queda tancat a l'interior del marc limitat d'una sola imatge.

Una imatge antinatural.

Amb què es mesura la bellesa d'una imatge? Amb el tema que representa o amb la mirada de qui observa?

Intenta imaginar:

Un home baixa ràpid els pisos d'un edifici altíssim. L'edifici està en flames, per la qual cosa l'home ha d'utilitzar les escales. Corre per les escales, un esglaió rere l'altre, un pis rere l'altre, a fora la finestra fa un dia de sol esplèndid. L'home baixa ràpid, ja no compta els esglaons de l'edifici i sembla que no hi hagi diferència entre el punt per on l'home passa en aquest moment i el punt d'on havia sortit. Per a l'home, l'única cosa que ho diferencia és que un pis rere l'altre el seu pas es torna més lent, lentíssim, perquè li pesen les cames, li pesa tot el cos. Fins que l'home es veu obligat a aturar-se.

Tot i així, l'home no s'ha aturat perquè està cansat.

L'home s'ha aturat perquè s'han acabat les escales. A sota d'ell hi ha un precipici que sembla que no s'acaba mai.

I aquesta serà per a ell, fins al final de la seva vida, la imatge de la fi del món.

L'home gira cua, torna a pujar els esglaons un a un, a poc a poc, sense pressa, perquè el camí de tornada sempre és més curt que el trajecte recorregut a l'anada. De mica en mica torna a pujar tots els esglaons i arriba al replà d'on havia sortit. Obre la finestra, perquè ja costa respirar. A fora la finestra fa un dia de sol esplèndid. Ara, en la baixada no perd força, sinó que guanya velocitat.

Observa aquesta imatge:

Un home baixa ràpid els pisos d'un edifici en flames.
Cada cop més ràpid.

Càmeres de fotos disparant.

XV. Perdre's demà l'un a l'altre

L' allarga el braç en direcció a la . La s'inclina cap a l' . Les seves mans ara estan estirades l'una cap a l'altra. Però no aconseguixen tocar-se. L' i la es queden així, drets, poc separats l'un de l'altre, sense poder-se ni fregar.